

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 166/2020-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. augusta 2020 v konaní o ústavnej sťažnosti [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], a [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpených advokátom Mgr. Marekom Parom, Šancová 48, Bratislava, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 6 C 241/2011 z 11. júla 2019 takto

r o z h o d o l :

Konanie o ústavnej sťažnosti [REDAKČIA] a [REDAKČIA] z a s t a v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. septembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA]

██████████, a ██████████, ██████████, ██████████ (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom Mgr. Marekom Parom, Šancová 48, Bratislava, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 C 241/2011 z 11. júla 2019 (ďalej len „namietané uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia boli rozsudkom okresného súdu z 8. októbra 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) z 27. februára 2018 zaviazaní k úhrade istiny 35 500 € spolu s príslušenstvom. Sťažovatelia napadli odvolacie rozhodnutie krajského súdu 11. júna 2018 dovolaním s odkazom na ustanovenia § 420 písm. e) a f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) a spolu s ním podali návrh na odklad vykonateľnosti tohto rozhodnutia. Uznesením okresného súdu im bola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podanie dovolania v sume 10 €, ktorú sťažovatelia uhradili. Následne im bola 27. júna 2019 doručená výzva okresného súdu k zaplateniu súdneho poplatku za podanie dovolania v sume 2 161 € v lehote desiatich dní od doručenia výzvy. Sťažovatelia uvádzajú, že určený súdny poplatok v riadne stanovenej lehote uhradili prevodom na bankový účet, avšak z im neznámych dôvodov sa im 9. júla 2019 takto uhradený poplatok vrátil na ich účet s poznámkou „*Vrátený súdny poplatok*“. O uvedených skutočnostiach podaním zo 16. júla 2019 informovali okresný súd a žiadali určenie ďalšieho postupu v ich veci. V rovnaký deň im však bolo doručené namietané uznesenie okresného súdu, ktorým bolo konanie o dovolaní sťažovateľov zastavené podľa § 10 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“).

3. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti uvádzajú, že namietané uznesenie vydal sudca okresného súdu, pričom obsahovalo odôvodnenie o neprípustnosti podania odvolania. Argumentujú, že napriek tomuto poučeniu obsiahnutému v namietanom uznesení boli

neskôr zo strany okresného súdu telefonicky a následne aj vo forme mailu upovedomení o tom, že i napriek uvedenému (nesprávne) poučení môžu odvolanie podať v lehote podľa § 362 ods. 3 CSP, teda do troch mesiacov od doručenia namietaného uznesenia. Sťažovatelia na základe uvedeného podali proti namietanému uzneseniu 30. júla 2019 odvolanie.

4. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti poukazujú na relevantnú právnu úpravu, a to na príslušné ustanovenia zákona o súdnych poplatkoch a Civilného sporového poriadku. V prvom rade citujú ustanovenie § 14 ods. 4 zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorého v konaní podľa tohto zákona koná a rozhoduje vyšší súdny úradník vrátane rozhodovania o zastavení konania. Sudca v konaní koná a rozhoduje o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka. Ak sa sťažnosti vyhovie v plnom rozsahu, rozhodnutie nemusí obsahovať odôvodnenie. V nadväznosti na to sťažovatelia dôvodí, že v ich prípade napriek tomu, že malo byť uznesenie o zastavení konania správne vydané vyšším súdnym úradníkom, bolo vydané sudcom. Ďalej poukazujú na § 10 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorého prvoinštančný súd zruší uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, ak bol súdny poplatok zaplatený v lehote určenej súdom podľa odseku 1 alebo ak sú na to dôvody podľa odseku 2. Sťažovatelia dôvodí, že v zmysle dotknutého ustanovenia zákona o súdnych poplatkoch mala byť opravným prostriedkom proti namietanému uzneseniu sťažnosť, o ktorej mal rozhodnúť sudca. Citujú tiež ustanovenie § 14 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorého ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie vo veciach poplatkov sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku okrem § 357 písm. a). V nadväznosti na to poukazujú na citované ustanovenie Civilného sporového poriadku, podľa ktorého je odvolanie prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o zastavení konania. S odkazom na citované ustanovenie § 14 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch sťažovatelia dôvodí, že v ich prípade je odvolanie proti uzneseniu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku neprípustné, a teda nimi podané odvolanie bude zo strany krajského súdu z dôvodu podľa ustanovenia § 386 písm. c) CSP odmietnuté, keďže smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

5. Odvolávajúc sa na prezentovanú argumentáciu, sťažovatelia vnímajú postup okresného súdu ako taký, ktorý ich obral o možnosť namietať nesprávnosť rozhodnutia o zastavení konania o dovolaní prostredníctvom riadneho opravného prostriedku (správne prostriedku procesnej obrany, pozn.), sťažnosti, v súlade s ustanovením § 14 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch. Sťažovatelia sú toho názoru, že takýmto postupom bolo porušené ich právo na spravodlivý proces a právo na prístup k súdu, teda ich základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy a ich právo zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru.

6. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd o ich ústavnej sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným uznesením okresného súdu, označené rozhodnutie zrušil a vrátil vec sťažovateľov okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

7. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 166/2020-14 z 28. apríla 2020 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľov na ďalšie konanie. Následne 31. júla 2020 bolo ústavnému súdu doručené podanie sťažovateľov, v ktorom sťažovatelia ústavnému súdu oznámili, že svoju ústavnú sťažnosť berú späť v celom rozsahu, keďže napriek okolnostiam, ktoré prezentovali v podanej ústavnej sťažnosti (pozri bod 4 odôvodnenia tohto uznesenia), bola im namietaným právam poskytnutá účinná ochrana, a to zo strany Krajského súdu v Žiline, ktorý svojím uznesením sp. zn. 11 Co 186/2019 z 13. mája 2020 zrušil namietané uznesenie okresného súdu a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Okresný súd na základe uvedeného dovŕšil ochranu práv sťažovateľov tak, že im zaslal novú výzvu k úhrade súdneho poplatku, ktorý sťažovatelia uhradili, a jeho úhrada bola zo strany okresného súdu akceptovaná.

II.

Relevantná právna úprava a posúdenie veci ústavným súdom

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Podľa § 127 zákona o ústavnom súde ak sťažovateľ vezme svoju ústavnú sťažnosť späť, ústavný súd konanie o nej uznesením zastaví.

12. V posudzovanom prípade vzhľadom na to, že sťažovatelia vzali svoju ústavnú sťažnosť v celom rozsahu späť (pozri bod 7 odôvodnenia tohto uznesenia), ústavný súd rozhodol o nej tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. augusta 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu